

Policie ČR - Policejní prezidium České republiky

K čj.: PPR-32410-2/ČJ-2013-990740

Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

I.

Dne 23. prosince 2012 mi bylo pod výše uvedeným číslem jednacím doručeno rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím vydané Policií ČR, jako povinným subjektem, ze dne 20. prosince 2013.

Proti tomuto rozhodnutí podávám dle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) **odvolání**, a to v celém rozsahu.

Povinný subjekt předmětné rozhodnutí opřel o tři důvody. Žádostí se dle povinného subjektu domáhám:

1. vytvoření nové informace, kterou povinný subjekt nedisponuje,
2. poskytnutí souboru osobních údajů,
3. a konečně poskytnutí souboru informací o probíhajícím trestním řízení.

Jak je rozvedeno níže, všechny tyto důvody pro odepření považuji za nezákonné.

II.

K námitce vytvoření nové informace

Žádost v žádném případě nesměřovala k vytvoření nové informace dle § 2 odst. 4 InfZ, protože požadované informace, tedy informace z informačního systému „Pátrání po vozidlech a registračních značkách“ má povinný subjekt prokazatelně ve své dispozici a k okamžiku podání žádosti existovaly. O tom svědčí zejména ten fakt, že tyto informace povinný subjekt zveřejňuje prostřednictvím aplikace na adrese <http://aplikace.policie.cz/patrani-vozidla/>.

V žádosti jsem se domáhal zpřístupnění těchto informací ve formátu příznivém pro strojové zpracování, a to nejlépe formou API, tedy zpřístupnění informace ve formě nejlépe webovské služby, na kterou by se mohly připojit systémy třetích stran a požadované informace z tohoto rozhraní získat. Z rozhodnutí lze seznat, že povinný subjekt podobnou technologií nedisponuje. V takovém případě však nejde o novou informaci dle § 2 odst. 4 InfZ, ale pouze o jiný formát informace dle § 4 odst. 3 InfZ. Povinnému subjektu lze přisvědčit v tom, že není povinnen měnit formát nebo jazyk informace, pokud by to pro něj bylo nepřiměřenou zátěží, avšak toto povinný subjekt neprokázal – i tak by ale byl povinnen poskytnout informaci ve formátu, který má k dispozici. Jediné co uvedl, je zavádějící tvrzení, že API je technologie společnosti Microsoft, která patří do 90. let minulého století. K tomu lze uvést jen to, že tzv. „API“ není technologií *per se*, ale jde o vyjádření toho, že aplikace má definované rozhraní, na které se mohou napojit aplikace třetích stran a využít tak jejich služeb. Tento koncept se přirozeně vyskytuje od prvních aplikací vůbec, a to až po dnešek, kdy zažívá renesanci v důsledku rozkvětu internetových služeb.

I pokud by ale povinný subjekt nedisponoval podobnou technologií a jeho vytvoření by bylo pro něj nepřiměřenou zátěží, tak jsem v žádosti alternativně požadoval poskytnutí exportu databáze aplikace. Toto je formát, kterým povinný subjekt musí disponovat, protože jinak by nemohl příslušnou aplikaci provozovat. Pokud by snad chtěl povinný subjekt tvrdit, že má k dispozici pouze samotnou databázi a ne její export, pak se nabízí otázka, jak řeší zálohování dat aplikace. Z toho vyplývá, že exportem databáze, tedy obsahem databáze uloženém v počítačovém souboru musí povinný subjekt disponovat (už z důvodu zmíněných pravidelných záloh). Skutečnost, že konkrétní soubor není možné zaslat datovou schránkou není důvodem pro odepření informace. Ze žádosti je zřejmé, že požaduji export

umístit na webové stránky povinného subjektu a datovou schránkou následně postačí poslat odkaz na umístění takového exportu, kde by tento export byl v souladu s žádostí aktualizován a byl k dispozici veřejnosti. (srov. žádost: *Ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 InfZ žádám o poskytnutí informací ve formátu veřejně přístupného počítačově zpracovatelného přístupu (API) a nebo exportu databáze, oboje přístupné skrze veřejně přístupnou internetovou adresu*). Provedení takového exportu (do libovolného obvyklého formátu) je přitom technicky nenáročné, stejně jako jeho pravidelné umísťování na webové stránky povinného subjektu, protože tento proces lze plně automatizovat. Provedení exportu databáze tedy nepředstavuje nepřiměřenou zátěž ve smyslu § 4 odst. 3 InfZ

Z § 4 odst. 3 InfZ tedy mimo jiné vyplývá, že pokud má povinný subjekt informaci ve více formátech, z nichž jeden je ten, který žadatel požaduje, pak nemůže tuto žádost zamítnout s tím, že informaci poskytuje v jiném formátu (v tomto případě odkazem na webový formulář aplikace).

III.

K ochraně osobních údajů

Povinný subjekt dovedl, že množina informací „tovární značka a typ vozidla, rok jeho výroby, VIN kód, číslo motoru a barva“ jsou osobními údaji dle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. S tímto nelze souhlasit. Dle § 4 odst. a) zákona se osobním údajem rozumí *jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu*. Uvedená množina údajů se však sama o sobě týká pouze vozidla a z těchto není možné dovést určitou a nebo určitelnou osobu. Jejím poskytnutím nebude žádná osoba omezena ve svém právu na ochranu osobních údajů. Zároveň je nutné podotknout, že tato námitka není validní i proto, že nemalé množství vozidel je vlastněno právníckými osobami, na které tato výjimka nedopadá vůbec (§ 4 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.). Z judikatury (kterou navíc povinný subjekt prokazatelně musí znát, protože jde o případ, kde vystupuje jako žalovaný) pak plyne, že uvedený důvod odepření nemůže obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 98/2008 – 148 ze dne 29. července 2009 - *[z]a osobní údaj však zdejší soud nepovažuje ani jméno a příjmení osoby (návštěvníka) ve spojení s číslem jeho občanského průkazu. Ani na základě těchto údajů totiž není možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat. Neexistuje totiž žádný veřejně dostupný registr čísel občanských průkazů, v němž by bylo možné zjišťovat identitu osoby podle čísla průkazu. Navíc v případě čísla občanského průkazu se jedná o označení, které je v průběhu času proměnlivé. Fyzická osoba totiž neobdrží jedno číslo občanského průkazu na celý život, nýbrž při každé výměně tohoto průkazu získává průkaz s číslem novým. Ani ve spojení tohoto čísla se jménem a příjmením fyzické osoby nelze zpravidla zjišťovat konkrétní identitu, a to tím spíše, jednalo se o údaje z knihy návštěv vedené na služebně policii v Praze – tj. v místě, kde množina potenciálních návštěvníků je velmi rozsáhlá. Nejvyšší správní soud uzavírá, že odepření poskytnutí informace na č. l. 25 stížnostního spisu z důvodů podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. bylo nezákonné*.) Pokud tedy nelze odeprít informaci obsahující kombinaci údajů „jméno“, „příjmení“ a „číslo občanského průkazu“, pak tím spíše nelze odeprít poskytnutí informace o vozidle bez libovolné vazby na konkrétní osobu.

Konečně tento závěr podporuje také to, že požadované informace povinný subjekt již v minulosti poskytoval, a to dokokonce v obou formách, které požadují (jak API, tak export databáze, zde ve formátu csv, **důkaz:** snímky obrazovky z minulé verze aplikace), přičemž tak přestal činit z důvodu inovace aplikace, a nikoliv s odvoláním na zjištění, že by tím postupoval nezákonně.

IV.

Poskytnutí souboru informací o probíhajícím trestním řízení

Poskytnutí požadované informace nelze podřadit pod ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) InfZ. V současné době totiž povinný subjekt tyto informace poskytuje, a to, byť v nevhodné formě, v celém rozsahu. V případě, že by odkazované zločinecké skupiny chtěly získat předmětné informace, pak by je mohly tzv. vytěžit, tedy vygenerovat všechny možné kombinace SPZ, a ty přes formulář aplikace vyzkoušet (v kontextu zločineckých skupin už můžeme uvažovat o využití tzv. botnetu k tomuto účelu, tedy tisíců

počítačů běžných uživatelů, napadených virem, které provádějí centrálně řízený úkol tohoto typu). Pokud tedy jsou tyto informace nyní poskytované prostřednictvím aplikace, pak neobstojí jejich odepření z toho důvodu, že by to mohlo ohrozit probíhající vyšetřování. Konečně ani v samotném rozhodnutí nebylo nijak specifikováno, jak by tyto zločinecké skupiny mohly využít exportu dat z aplikace k podpoře páčání jejich trestné činnosti – pokud auto již odcizily, tak si pohodlně mohou ověřit, že je po něm již pátráno, a pokud vozidlo neodcizili a teprve se ho snaží tzv. vytipovat, tak jim v tom stávající aplikace bude nápomocná také.

Z judikatury srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 44/2010 – 103 v bodě 50, *[p]ovinný subjekt neposkytne informace o probíhajícím trestním řízení podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona pouze poté, co zvaží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vslechně naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neobrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na tobo, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu [srov. § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)]. Povinný subjekt neprokázal naléhavý společenský zájem na odepření požadované informace – odkaz na to, že blíže neurčeným způsobem by mohly informace, které i tak zveřejňuje, využít zločinecké skupiny není dostatečným.*

Lze si však představit případ, kdy by uvedení konkrétního vozidla mohlo ohrozit probíhající vyšetřování. To lze však vyřešit tím, že s odkazem na § 12 InfZ informaci o příslušném vozidle vyloučí, což se ostatně děje, soudě podle informace na stránkách aplikace „*Policie České republiky si vyhrazuje právo nezařadit do databáze záznam, pokud to je nutné pro plnění jejich úkolů podle zákona.*“ Povinný subjekt tedy tvrdí, že z databáze vylučuje záznamy, kterými by ohrozil plnění svých úkolů podle zákona, avšak zároveň tvrdí, že nemůže tuto databázi poskytnout, protože by tím znemožnil plnění svých úkolů ze zákona. Tato dvě tvrzení vedle sebe nemohou obstát.

Konečně, stejně jako v bodu IV. tyto informace již povinný subjekt v požadované formě zveřejňoval v minulosti, aniž by to mělo vliv na chování zločineckých skupin (soudě podle podmiňovacího způsobu v rozhodnutí, když by přitom stačilo pro ilustraci uvést byt' jen jediný příklad).

V.

V uvedeném případě je také nutné brát v úvahu, že žádost není samoučelná, ale požadované informace jsou využitelné veřejností, za všechny lze jmenovat například projekt <http://www.odcizena-vozidla.cz/>. V takovém případě je na místě aplikovat test proporcionality a poměřovat, zda výše uvedené námitky povinného subjektu, pokud by některá z nich obstála, převáží nad zájmem společnosti tyto informace poskytnout.

VI.

Jak bylo rozvedeno výše, ani jeden důvod o který se opírá rozhodnutí neobstojí a odepření poskytovaných informací je tedy v rozporu s InfZ.

Z tohoto důvodu tedy navrhuji aby nadřízený orgán předmětné rozhodnutí jako nezákonné **zrušil** a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání.

Elektronicky prostřednictvím datové schránky

Příloha: 2x snímek obrazkovky z minulé verze aplikace

V Praze dne 4. ledna 2013

Bc. Michal Tuláček